

Kapitola 2:

Tři už jsou dav

Nemohla jsem se dočkat oběda. Po mém spontánním výstupu při tělocviku jsem se zastavila v administrativní budově, abych zjistila, jaká protivenství musím překonat, abych dostala povolení k založení tanečního klubu. Odpověď? Asi tak sto padesát požadavků, úhledně zabalených v *Klubovém manuálu*.

Brnkačka.

Tak jsem se zabrala do přemýšlení, jak odpovědět na tolik ošemetných otázek, že jsem si zapomněla dělat starosti s tím, co se stane u oběda. Sedne si Georgia při obědě jinam, když je se všemi víceméně na kordy? Anebo zaujme svoje obvyklé místo u stolu, abychom se v její blízkosti cítili meganepříjemně? Ve frontě na oběd mi došlo, jak nemile by se mohla

stávající situace zvrtnout. Vážně. Koho by napadlo, že na mě po smrti čeká takové životaschopné DRAMA?!

„Co máme k obědu?“ zašveholí za mnou přívětivý hlas.

Zastaví se mi srdce.

V břicho mi zatřepotají motýli.

Na prstě mi přistane modrý ptáček jako z kresleného filmu. *Ach, Coline, kde jsi byl celý můj posmrtný život? (Chci tím říct: poslední den a půl?)*

„Maso záhadného původu s univerzální hnědou omáčkou,“ vtipkuji.

„Mňam,“ odpoví a mně se mírně podlomí kolena. „Jak se dnes cítí nová dušičková královna?“

Jako že potřebuje svého krále, aby stanovil datum příští schůzky.

FOFREM.

„Naprosto skvěle. Je fajn patřit ke šlechtě.“

„To se vsadím.“

„Hej, nemáš náhodou nezvladatelný rytmus v těle?“

„Když jsem se naposled díval, tak jsem ho v sobě neobjevil. Proč?“

„Jenom tak. Spolu s Cecily zakládáme nový taneční klub a potřebujeme členy.“

„Aha. Ne. Promiň.“ Postaví na svůj podnos misku čokoládového pudinku a druhou bez ptaní přidá na můj.

Mohl by být ještě sladší?

„Nic se neděje,“ odpovím, když míříme od výdejního okénka k našemu stolu.

„Slyšela jsem, že pořizuješ fotografie do novin a do ročenky,“ prohodím.

„Jo.“

„Napadlo mě, že bych se k tobě mohla přidat. Taký fotím,“ oznámím mu, což je v podstatě pravda, ale také dokonalý způsob, jak strávit s Colinem nějaký čas o samotě.

Bonus!

„Bezva. Kdyby tu existoval normální fotokroužek, chodil bych tam. Jenže tu žádný takový není. Sice chápu proč, ale stejně mě to mrzí.“

„Počkej, proč tu není fotokroužek?“

„Duchařské focení je tak trochu ošemetné. Nepostupujeme obvyklým způsobem.“

„A to znamená přesně co?“

„Všechno je o energii a o světle,“ vysvětluje. „Základ tkví v tom, že duchové jsou netělesné bytosti. Což znamená, že světlo narušuje naši pevnost a ničí schopnost být zachycen na fotografii.“

„Takže ty fotíš, ale na snímcích nikdo není?“

„Ale je. Akorát při vyvolávání to vždycky není vidět. Ti pevnější se ukážou v podobě hologramu – asi tak, jako jsi vypadala ty, když ses tu poprvé zjevila. Je to takový stín osoby.“

„Hustý.“

Posadíme se a já se bleskově rozhlédnu po jídelně. Georgia není nikde vidět. *Ty brdo!* Cecily už sedí u stolu. Je tu i Marcus, ale uvelebil se na druhé straně, ve společnosti svých kámošů z kapely. Sedí tam s Jessiem Rodriguezem, Jamesem Seaverem, Trevorem Diggsem a Milesem Rennertem. Můj jediný kontakt s Jessiem souvisí s jeho neustálým nutkáním změnit jméno kapely. Libuje si v příšernostech typu Jablka s hruškami nebo Polévka se smaženou rýží. Každý den vyrukuje s nějakým směšným nápadem. Doufejme, že Řečnická figura vydrží! James a Trevor provozují zdejší rádio a o Dušičkovém plese se ujali role dýdžejů. Mají zabijácký hudební vkus.

Neúmyslná slovní hříčka.

Miles je ze skupiny nejstarší. Myslím, že už je tady třetí rok. Zjevně to byl on, kdo dal podnět k založení skupiny. Nikdy jsem s ním *doopravdy* nemluvila. Připomíná mi kamarády mého staršího bratra. Připadá mi příliš dospělý, aby se s námi družil. Ano, věnuje se nám, ale mám pocit, že je to z jeho strany jenom taková charita, k níž má určité důvody, ale zároveň ví, že mu jeho oběť nebude nic platná. Často zírá do prázdna a pak si zapisuje poznámky na všechno, co najde – na ubrousek, svou paži nebo batoh.

„Slyšela jsi, že Řečnická figura hraje ve středu večer v kavárně U Jasnovidce?“ zeptá se mě Colin.

„Ano. Dozvěděla jsem se to od Mii při první hodině.“

Cecily na to nic neřekne.

„Ráda si je poslechnu,“ pokračuji. „Jaký druh muziky hrají?“

„Těžko říct,“ chechtá se Colin. „Asi budeš muset přijít a sama si to poslechnout.“

„Budeme tam. Vid', Ceci?“

„Jasně, Lou,“ odpoví nonšalantně a pohlédne Marcusovým směrem. (Lou je moje přezdívka, kterou mi vymyslela.) Nejsm si jistá, jestli to znamená, že nepůjde na konkurz roztleskávaček, anebo mi přitakala jenom proto, aby řeč nestála.

„Co jsi dělal v neděli?“ zeptám se Colina.

Prosím tě, hlavně měj dobrý důvod, proč jsi mi nezavolal. Řekni mi, že jsi byl ve zvířecím útulku krmil štěňata, pomáhal jsi v kuchyni vařit polévku nebo –

„Asi tak pět hodin jsem hrál na Xboxu a pak jsem se trochu prospal. Bylo to náročné.“

„To si umím představit,“ zadrmlím.

A mám to!

Cecily na mě pohlédne, jako by říkala: „Opravdu bych si přála, aby krmil štěňata!“ Nejradší bych ji objala.

Vtom mi do zorného pole napochoduje skupina uniformovaných mažoretek. Mašírují jídelnou pěkně jedna za druhou a odbočí ke stolu vlevo od nás. Připadám si, jako

bych na přírodovědném kanále sledovala dokument o tom, jak se zvláštní živočišné druhy usazují v divočině. *Jak sami vidíte, samice mažoretek mají zbarvení, které nezapadá do okolního prostředí. Putují ve stáde a patří k invazivním druhům vždy připraveným zaútočit na svoje okolí.*

„Co to má být?“ užasnu zvědavě. Uvědomuji si, že jsem tady pouhé dva týdny, ale nikdy dřív se během školního vyučování roztleskávačky nepřevlékly za mažoretky, natož aby nám předváděly synchronizovanou chůzi nebo jedení.

„Tohle je jeden z Georgiínských nových nápadů, s nimiž přišla jako kapitánka,“ vysvětluje Colin. „Má posloužit k náboru nových duší. Ty uniformy patří k představení a posílení školního ducha.“

I já musím přiznat, že je to chytrý tah.

„Líbí se mi naše školní barvy,“ prohlásí zasněně Cecily.

„Bílá a šedivá? Tu by u duchů vážně nikdo nečekal,“ rýpne si Colin.

„Hodí se absolutně ke všemu,“ namítne vzrušeně moje nejlepší kamarádka. „Dokonce i k mým zrzavým vlasům. Jenom si představ, že by ty uniformy byly třeba v kombinaci růžové a hnědé. Fuj!“

Vypadá to, že o vstupu do Georgiina klubu přece jenom uvažuje.

V té chvíli Georgia dostráduje k našemu stolu a hrne se rovnou k Cecily.

„Doufám, že jsi četla zprávu, kterou jsem ráno rozeslala,“ zatrylkuje sladce a připojí falešný úsměv. „Podle mě bys byla báječnou posilou do našeho týmu.“

„Och, díky?“ zamumlá rozpačitě Cecily a kupodivu to zní jako otázka.

„Ahoj, Coline,“ hlesne tiše Georgia.

Náhle nejsem ve své kůži a podivně se mi sevře žaludek. Na jednu stranu, jestli jenom přišla Colina pozdravit a já kvůli tomu žárlím, tak jsem stejně mrzká osoba jako ona. Na druhou stranu musím být pořád ve střehu, protože vím, že tohle je jenom začátek. Vidím do ní jako do hubené kozy. Je to lasička, která udělá všechno pro to, aby se vetřela do života (po životě) lidí, na kterých mi záleží. Na *jednu* stranu mi vadí představa, že se začínám chovat jako ona. Ale k té druhé straně – momentálně mám spoustu starostí sama se sebou.

Počkat! Kolik těch stran vlastně mám?

Vrrr! Citlivá dívenka zase zvedá hlavu.

A jak je vidět i ruce.

„Ahoj, Georgie,“ odpoví Colin a vezme tím na vědomí její existenci. Zrovna si začínám myslet, že tím to skončilo, začínám se samolibě culit a zmocňuje se mě vítězoslavný pocit, když se Colin ozve znovu: „Jak jsi strávila zbytek víkendu. Všechno v pohodě?“

A mám to! Podruhé.

Cecily mi věnuje další pohled, který říká: „Stačí slovo a já ho přinutím litovat, že rozumí anglicky!“

Samozřejmě by to ve skutečnosti neudělala. Ale i tak, nejsou kamarádky super?

Georgia si vyloží Colinovu otázku jako pozvání a posadí se, aby si s ním popovídala. Jestli se okamžitě neuklidním, začne se mi z uší a nosu řinout kouř a pomocí svých nadpřirozených schopností provedu něco hodně nepatřičného. Například mi maso záhadného původu vybuchne na talíři anebo mi zmodrají vlasy. Několikrát se zhluboka nadechnu a pokouším se vyčistit si hlavu. Musím předstírat, že je mi úplně ukradené, že tu Georgia dřepí a žvatlá s Colinem, přestože:

- a) už nepatří do naší party
- b) už nechodí s Colinem
- c) je děsně krutá a zlá

„Ty a ten tvůj Xbox,“ slyším ji říkat, když se opět naladím na dění u stolu. Rukou se opírá o Colinovo předloktí. Zírám na ni v naději, že se moje emocionální duchařské schopnosti pro jednu projeví jako užitečné a magicky odstraní tu její pazouru pryč.

Jenže se nic nestane!

„Nemůžu si pomoci,“ povzdechne si Colin. „Prostě miluju videohry, čče.“

Čěče? To zní slibně...

„Hele, pokud si dobře vzpomínám, tak jsme minulý týden nedohráli ty Lovce zombií,“ vnucuje se Georgia.

Cože? To snad ne!

Výborně! Ošmatlává ho a chce s ním hrát videohry! Uklidňuji se zenovým dýcháním a urputně se snažím nevi-
set na každém jejím slově, když už mi TOLIK ZTRPČUJE
(VĚČNÝ) ŽIVOT.

„Možná bych mohla odpoledne přijít a dokončíme to. Už jsem tě skoro porazila!“

COŽE? Nestačím se divit.

Ta holka je voražená jako opice.

Jak tohle dokáže? Ta má ale nervy! Kde bere tu drzost...

A jak se na ni Colin kouká!

CO SE TU PRÁVĚ TEĎ DĚJE?

Dychtivě čekám na Colinovu odpověď, když vtom –

„Ale to nejde!“ vykřikne Cecily s nebývalou dychtivostí.

Všichni se k ní otočíme. Moje oči musí vypadat, že mi každou chvíli vypadnou z důlků.

Což se málem stalo.

Cecily blekotá: „Colin a Lucy mi právě slíbili, že mi večer pomůžou s takovou supertajnou věcí. Takže je mi líto – Colin nemá večer čas.“

Nemám ponětí, o čem to blábolí. Jsem tak zmatená, že skoro nedokážu myslet. Co se týče Cecilyina odvážného

zásahu, zároveň ji za něj miluji i nenávídím. Což je v případě nejlepších kamarádek normální, že?

Když nikdo nic neřekne, Georgia to považuje za signál k odchodu. „Tak možná jindy. Doufám, že tě uvidím na zkoušce, Cecily.“ Nato odkráčí ke svému stolu.

„Tak co je ta supertajná věc, se kterou potřebuješ večer pomoci?“ zeptá se Colin Cecily.

Teď je na Cecily, aby vytřeštila zrak.

„No...“ spustí rozpačitě. „Napadlo mě, že bychom mohli přizvat Marcuse a společně zkouknout Hvězdné války, když o nich Lucy pořád vykládáš. Uděláme si takové dvojité rande. Co ty na to?“

Nemůžu se rozhodnout, jestli bych ji nejradši objala nebo strčila do skříňky a zamkla. Co si myslí? Dobře ví, jak jsem rozčilená z toho, že mě Colin ještě nepozval na rande. Chápu, že to udělala proto, aby ho vyrvala z Georgiiných spárů, ale připadá mi to trapné a vynucené. Co když si bude myslet, že jsem ji k tomu navedla? Musím něco říct.

„Nezdá se ti to trochu divné?“ zeptám se Cecily. „Chci říct... Coline, byl jsi někdy s Marcusem někde sám?“

„Je to můj spolubydlící.“

A kruci!

„Právě s ním jsem včera pět hodin pařil videohry.“

Kruci, kruci!

„Takže jo, byl jsem s ním někdy sám,“ dokončí myšlenku.
„Aha.“

Jak to, že mi to ušlo? Když o tom teď přemýšlím, nikdy jsem se ho nezeptala, s kým vlastně bydlí.

„Netušila jsem, že jste spolubydlící,“ pokračuji. „Ceci, ty jsi o tom věděla?“

„Marcus mi to řekl při tanci,“ přizná.

„Bezva nápad,“ prohlásí Colin a zahaleká na druhý konec stolu: „Hej, Marcusi!“

Podívám se na Cecily. Tváře jí hoří, propadá se hanbou, ale jinak vypadá její obličej jako bez života.

Neúmyslná slovní hříčka. Opět.

„Co kdybychom později v našem pokoji zkoukli Hvězdné války?“ pokračuje nevzrušeně Colin. O mně, Cecily a dvojitém rande se ani nezmíní. *Hmmm.*

„Super,“ odpoví Marcus.

Ti kluci!

„Takže je to vyřešené.“ Colin se obrátí zpátky k nám. „A přesně včas,“ dodá, když zvonek oznámí konec oběda. „Zatím ahoj!“ zahlaholí a pospíchá na vyučování.

Já pořád nemám ponětí, co se vlastně stalo, ani jestli z toho mám mít radost. Ano, nejspíš to znamená, že dnes večer mám něco jako rande s Colinem. Ale je to vůbec rande, když tam budou dva další lidi? A lze to chápat tak, že mě pozval na rande, když ve skutečnosti nemusel nikoho

zvat? Počkat! Oprava: něco jako pozvání tu padlo – jenže oním pozvaným byl Marcus.

Tolik k mému předsevzetí stát se jeho královnou. Právě teď bych mohla být jeho služkou.

Hmmm.

* * *

V půl sedmé dorazíme s Cecily k Dickensovu internátu, což je internát, kde bydlí Colin a Marcus. Zazvoníme na ně a z bezpečnostní obrazovky vyskočí Colinův hologram.

„Hned jsem dole!“ oznámí nám.

„Jsem nervózní,“ svěří se mi Cecily. „Taky jsi nervózní?“

„Ne, protože jsem pořád v takovém šoku, že ani nervózní být nemůžu,“ odpovím. „Takže se uklidni, bude to žůžo. Dýchej!“

„Myslím, že dýchám,“ zamumlá. „Jak to, že nejsi nervózní?“

„Sama nevím,“ přiznám po pravdě. „Asi proto, že si nepřipadám jako na rande.“

„Protože tu nejste jenom sami dva? Anebo proto, že nikam nejdete?“

„Nejspíš obojí.“

„Mně to jako rande připadá,“ míní Cecily. „Kromě tancování jsem s Marcusem moc času nestrávila – s vámi, anebo bez vás.“

„Ahoj!“ Colin otevře dveře a vpustí nás dovnitř. „Vy jste se převlékly?“ zeptá se mě. Zní to překvapeně nebo snad zmateně, sama se nemůžu rozhodnout.

Ti kluci! Už zase. Samozřejmě, že jsme se převlékly! Jdeme přece na rande. A přestože je dobře, že si všiml, že jsem převlečená (neboli že věnuje pozornost tomu, jak vypadám), teď se cítím divně. Právě dal jasně najevo, že rande pro něho není dostatečným důvodem změnit ohoz.

„Trochu jsem se polila limonádou a nechtěla jsem přijít upatlaná.“

„Nebo smradlavá,“ dodá Cecily a pokračuje, jako by zčistajasna chytila chorobu, která ji nutí nezřízeně lhát. „Bylo to mléko. Vychrstla ho i na mě, takže jsme se musely obě převléknout. Nadělala strašný binec.“

A tahle konverzace je mazec.

„Díky za uvedení veškerých detailů, Ceci,“ zamumlám, a když Colin nedává pozor, ostře se na ni podívám.

„Když se vám něco takového stane, nemusíte se úplně převlékat,“ poučuje nás Colin. „Prostě se očistíte v duchařském stylu. Chce to spoustu energie a trochu zručnosti, ale rád vám ukážu, jak se to dělá.“

„Jsem ráda, že to vím!“ zvolám. „Momentálně nám sice tahle dovednost k ničemu nebude, ale určitě sehraje důležitou roli při dalších kluzkých nehodách, kterých bude určitě dost a dost.“

„Tahle se podle mě vyplatila,“ řekne Colin s obdivem v hlase. Najednou jsem šťastím bez sebe a blahořečím Cecily za historku o rozlitém mléku, které ani nepiju.

„Myslela jsem, že do vašeho pokoje nesmíme,“ poznamenám.

„Do soukromých ložnic se nesmí,“ vysvětluje Colin, „ale na každém internátě jsou společenské místnosti, kde se dají pořádat večírky a koukat na televizi.“

„Tak to je super!“ Začínám se rozehřívat.

Míříme do druhého patra, kde to vypadá jako ve všech obvyklých společných prostorách. Je zde herna (kde Colin a Marcus nejspíš strávili celou neděli), kavárna, bufet a několik menších společenských místností. Všechny jsou zařízeny jako knihovny z 18. století s policemi plnými knih v kožených vazbách, pohovkami potaženými tmavou kůží a perskými koberci. Vypadá to tady jako ve starosvětské Anglii a interiéry působí mužně. Ne že bych se tomu divila. Každý kousek méj ložnice zase pokrývají květiny.

Je jich až moc. Ale bydlím v internátu Jane Austenové, tak co?

„Kde je Marcus?“ zeptá se Cecily, když zamíříme do promítacího sálu, který si Colin zamluvil na dnešní večer.

„Správná otázka,“ odpoví Colin. „Od skončení vyučování jsem ho neviděl. Zaskočím nahoru, jestli se už vrátil.“

Usedneme s Cecily každá na jedno kanapíčko, abychom měly dost místa a pánové se mohli posadit vedle nás. Zatímco čekáme, pokouším se nás zabavit tím, že spolu probíráme, co všechno je třeba, abychom mohly založit svůj klub. (Ano, přiznávám, že sotva jsem uviděla Colina, moje nervy se probudily ze spánku.) Vyprávím o podmínce uplatnění nadpřirozených schopností a o tom, že si musíme stanovit cíl, jehož lze reálně dosáhnout do konce roku.

„Máš nějaký nápad?“ zeptám se jí.

„Na co konkrétně?“

„Na cokoliv. Přemýšlela jsem o tom, jak do tancování včlenit nadpřirozeno. Mohly bychom do choreografie přidat plutí vzduchem a vznášení, ale nerada bych se omezila jenom na to, co předvádějí roztleskávačky. Musíme se od Georgie lišit.“

„Zní to, že se toho budeme muset ještě hodně naučit,“ odpoví Cecily. „Může trvat měsíce – nebo ještě déle –, než se nám takové prvky podaří začlenit do našich sestav.“

„To je pravda, ale všechno se budeme učit spolu! Napadlo mě, že bychom mohly předvádět taneční prvky v divadelním pojetí. Jak jsme to dělaly na baletu.“

„Myslíš?“

„S pomocí naší síly bychom mohly vytvořit scénu, kulisy a kostýmy. A nadpřirozeno bychom navíc uplatily při takových pohybech, kde by mělo smysl.“

„Zní to dobře, ale taky náročně. Obávám se, že na takový projekt nemáme dost zkušeností. Nemám ponětí, jak začít.“

„Ježíši, Ceci, mírni svoje nadšení!“ prohlásím kysele.
„Budeme se to učit za pochodu.“

„Proč to těm klukům trvá tak dlouho?“ zeptá se rozladěně Cecily.

„Netuším. Ale tak dlouho zase nečekáme. Třeba se polili mlékem,“ žertuji.

„Ha ha ha. Jaký si stanovíme cíl?“

„Mohly bychom vystoupit na jarním festivalu.“

„Co je to?“

„Nevím přesně, ale roztleskávačky tam vystupují každý rok.“

„*Aha*, o tomhle to je! Nemohly bychom nechat Georgii a její tým na pokoji?“

„Copak ty si nepřeješ, aby byl náš taneční kroužek mnohem úspěšnější?“

Než mi stačí odpovědět, ve dveřích se objeví Colin.

„Hele, holky,“ hlásí, „nesu špatnou zprávu. Marcus nepřijde.“

Copak na Onom světě nemůže nic proběhnout podle plánu? Napřed Cecily vyšiluje kvůli našemu tanečnímu klubu a potom jí Marcus nepřijde na rande?

Celá tahle místnost začíná páchnout po rozlitém mléce.

ÚSTŘEDÍ ONOHO SVĚTA KLUBOVÝ MANUÁL

PRAVIDLO #3:

Každý klub musí mít minimálně pět členů. Jestliže zakládáte nový klub, nejprve musíte předložit žádost podepsanou pěti zakládajícími členy (ke stažení [Zde](#)). Tu spolu s ostatními požadovanými dokumenty předáte své poradkyni a poté budete čekat na zahájení schvalovacího procesu.